

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Janij 2. m. 1602. 203.

Throd. l. 1. c. 31. 302. l. 2. c. 31. 620.

Throd. l. 1. c. 31. 302. l. 2. c. 31. 620.

conveniatis, re ipsa quantum severitatis integritatisque sit in vestris sententiis, coram meipso declaraturi. Attamen cognitionis istius eventus male cessit Athanasio per fraudes Eusebianorum, qui sententiæ suæ contra judiciorum ordinem lata viribus diffidentes, novam calumniam compingunt, scilicet minatum fuisse Athanasium, se cataplum seu frumentariam subvectionem, quæ classe Alexandrina Constantinopolim quorannis deferretur, interversurum, quod redemptis testibus cum Principi probassent, ejus judicio in Gallias relegatur. Meminerunt utriusque sententiæ Episcopi Orientis in epistola sua synodica, apud Hilarium: *In presentem Athanasium dignam pro criminibus sententiam dicunt. Propter quod Tyro fugiens, Imperatorem appellat. Audie etiam Imperator, qui interrogacione habita, omnia ejus flagitia recognoscens, sua illum sententia in exilium deportavit.* Ex Athanasij libellis, & rescripto Constantini, apertissimè constat Athanasium existimasse in his angustiis liberum esse afflicto subsidium tuitionis imperatoris implorare, & Principis partes esse ut perspiciat an vis ulla contra præscriptum legum & canonum illata sit.

de Nestorio. De causis criminalibus pronuntiaverat, quas Princeps evocaverat Constantinopolim. Idem Theodosius ordinem causarum præscripsit Concilio Ephesino 11. ut nullæ lites civiles agerentur ante quæstionem fidei. Insuper etiam Flavianum abstinere à judicio, & sedere inter reos, quamvis ordinario jure aliter fieri debuisset.

ACTORITAS Principum in aliis quoque judiciorum ecclesiasticorum articulis exercebatur, de quibus nunc agendum est: quamvis pleraque à nostris moribus sint aliena, atque ideo in usum deduci non possunt, quin aperte Sacerdotij & Imperij Concordia lædatur. Imperatores ergo Romani à Sacerdotibus interpellati, judices dare poterant, sed Clericos, qui de negotiis ecclesiasticis sententiam ferrent. Eam auctoritatem aperte Principibus asseruit Concilium Milevitanum secundum anno quadringentesimo decimo sexto, quod relatum est à Gratiano: *Placuit ut quicumque ab Imperatore cognitionem publicorum judiciorum petierit, honore proprio privetur. Si autem episcopale judicium ab Imperatore petierit, nihil ei obstit.* Vfus istius auctoritatis manavit à Constantino in causa Cæciliani Carthaginensis Episcopi, qui per summam injuriam à septuaginta Episcopis Donati schismate infectis damnatus, Ecclesiam retinebat. Qua de re conquesti sunt Donatistæ Anulino Proconsuli Africae, impendiò postulantes ut fasciculum in aluta signatum cum libello sibi oblato ad sacrum Comitatum dirigeret. Constantinus juris religiosissimus Princeps cognitionem criminis ecclesiastici (de traditione enim librorum sacrorum agebatur) adversus Episcopum suscipere noluit. Sed Donatistis acriter ea de re objurgatis, & Episcopos à Gallia, ubi Princeps tunc morabatur, sibi judices dari postulantes, eò quòd Africana judicia per contentiones partium suspecta essent, Princeps pacis ecclesiasticæ studiosissimus tres Galliarum Episcopos, Maternum Agrippinensem, Reticium Augustodunensem, & Marinum Arelarensem delegavit, qui unà cum Melchiade Romano Pontifice litem dijudicarent. Nec enim causa illa generalis, quæ totius Ecclesiæ communionem perturbabat, absque Romano Pontifice rite definiri poterat. Meminerunt Eusebius, Optatus, & B. Augustinus hujus delegationis; cujus sunt hæc verba in epistola ad Melchiadem: *Vsum est mihi ut idem Cæcilianus cum decem Episcopis qui illum reum facere videantur, & decem alijs quos ipse sue liti dyudicationi necessarios existimaverit, Romam navigio trajiciat: ut ibi coram vobis, Reticio etiam, & Materno, & Marino collegis vestris, quos ea de causa Romam maturare jusserim,*

C A P V T III.

Synopsis.

- I. Auctoritas Principum Romanorum in plerisque capitibus judiciorum ecclesiasticorum expenditur. Dabant judices, sed Clericos, in causis ecclesiasticis, è Concilio Milevitano, & è delegatione trium Episcoporum Gallie in negotio Donatistarum à Constantino facta, qui unà cum Melchiade de Cæciliano judicium ferrent. Ex illa delegatione Augustinus probat contra Donatistas, judicium illud non fuisse usurpatum.
- II. Eadem judices dandi potestas probatur è Concilio Chalcedonensi.
- III. Episcopis delegatis auctoritatem dabant judicandi eos qui alias sibi subditi non essent, è Cyrillo Alexandrino.
- IV. Metropolitanis aut Patriarcha suspecto, ab una provincia judicium transferrebat in aliam; è Concilio Berytensi, quod relatum est in Chalcedonensi.
- V. Synodis à se indistinctis præscribebant judiciorum ordinem. Quod docetur aliquot exemplis. Theodosius irritum declaravit Concilium Ephesinum, quòd sine præscripto à Principe in modo procedendi excessisset. Cause tamen cognitionem integram reliquit Concilio.
- VI. Synodus Ephesina conqueritur, non de incompetencia Principis, sed de obreptione; quam Legatis missis ostenderunt. Discussio, an ordo retentus esset à Concilio, fieri poterat in Consistorio, ut sententur Orientales. Negotio discussio, Theodosius confirmat Acta Synodi Ephesina, quæ antea resciderat.
- VII. Explicatur in quo fines præscripto à Theodosio excessisset Concilium Ephesinum. Absente Ioanne Antiocheno & legato Principis, judicium habuerat

vide lib. 2. cap. 7. §. 2.

vide lib. 5. cap. 111.

possit audiri, sicut sanctissima Dei lex, ut nostis, postulat. Iudicio habito Romæ, Cæcilianus à Melchiade, omnium Episcoporum suffragiis, absolutus est. Sententia enim sub Melchiadis nomine concepta est apud Optatum. Victi Donatistæ (ut hoc obiter dicam) Constantinum appellarunt post sententiam Melchiadis & Synodi Arelatisensis, eas iudicium postulantes: *Meum iudicium postulant, inquit Constantinus in epistola ad Episcopos, qui ipse iudicium Christi expecto.* Cognitionem istam recusabat, licet Athanasij provocationem admisisset; eò quòd iste de infidiis & dolo Synodi Tyriæ conquereretur, illi verò de iniquitate iudicij. quam discussionem à se Constantinus amovit. Ceterum ut pateat an Constantini delegatio alicujus momenti haberetur tempore Augustini, observandum est Donatistas sententiam Melchiadis refellere solitos, quòd ab Episcopis transmarinis lata esset, quibus ex Africanæ Ecclesiæ privilegio iudicia Africanarum causarum etiam ex appellatione usurpare non licebat. Excipit Augustinus de Constantini Imperatoris delegatione: *An fortè non debuit, inquit, Romane Ecclesiæ Melchiades Episcopus cum collegis transmarinis Episcopis illud sibi usurpare iudicium, quod ab Afris septuaginta, ubi Primas Tisigitanus presedit, fuerat terminatum? Quid quòd nec ipse usurparii? Rogatus quippe Imperator iudices misit Episcopos, qui cum eo viderent, & de tota illa causa, quod iustum videretur, statuerent. Hoc probamus, & Donatistarum precibus, & verbis ipsius Imperatoris.* Non dilputo an summo jure Melchiodi liberum fuisset de causa Cæcilianii iudicium agere. Id tantum aio, ex sententia Augustini, decretam à Constantino delegationem iudicium transmarinum ita constituisse ut Donatistis de foro non competente excipere non licuerit.

Constantin. epist. ad Episc. cathol.

Aug. ep. 161.

Ad. xi. Conc. Chalced. dicitur: *Quod si quis dixerit, quod iudicium non est deus, sed creatura, anathema sit.* Hæc verba sunt, quæ in Concilio Chalcedonensi leguntur, et ad idem Concilium referuntur, quod in Africa celebratum est, ubi Constantinus Imperator presens fuit, et de causa Cæcilianii iudicium pronuntiatum est. Hæc verba sunt, quæ in Concilio Chalcedonensi leguntur, et ad idem Concilium referuntur, quod in Africa celebratum est, ubi Constantinus Imperator presens fuit, et de causa Cæcilianii iudicium pronuntiatum est.

Dioscoco congregari voluerit in Concilio Chalcedonensi, & adversus eum accusationem instituere, quàm libello à Marciano contendisset ut cognitionem illam Concilio demandaret: *Provoluti precamur vestram clementiam ut præcipiatis reverendissimum Episcopum Dioscorum respondere de his quæ ei à nobis ingeruntur.* Infra: *Sacrum & venerabile vestrum mandatum dirigentes sanctæ & universali synodo religiosissimorum Episcoporum, quòd possit inter nos & præfatum Dioscorum audire & perferre ad scientiam vestre pietatis omnia quæ geruntur.*

Ad. i. Conc. Chalcedonensi dicitur: *Quod si quis dixerit, quod iudicium non est deus, sed creatura, anathema sit.* Hæc verba sunt, quæ in Concilio Chalcedonensi leguntur, et ad idem Concilium referuntur, quod in Africa celebratum est, ubi Constantinus Imperator presens fuit, et de causa Cæcilianii iudicium pronuntiatum est.

III. Non solum autem eis Episcopis iudicium delegabant qui ordinario jure intra provinciam suam iudicium ferre possent, sed etiam extra territorium jurisdictionem aliquando prorogabant. Hanc prorogandæ jurisdictionis ecclesiasticæ auctoritatem respiciebant Cyrillus Patriarcha Alexandrinus & Memnon Episcopus Ephesiorum in libello quem Concilio Ephesino porrexerunt. Conqueruntur se à Ioanne Antiocheno per summam injuriam damnatos, etsi nulla penitus illi competeret auctoritas ad iudicium illud reddendum, neque ex legibus ecclesiasticis, neque ex Principis Edicto. Vnde patet synodis Episcoporum, in eos qui sibi secundum canones aliàs subditi non essent, prorogari jurisdictionem mandatis Principum solenne fuisse. *Et quidem, inquit, nec per leges ecclesiasticas, nec per imperiale Decretum, potestatem habuit, qua fultus vel quempiam ex nobis iudicare vel omnino simile quippiam attentare posset, præsertim verò contra majorem sedem.*

Vide hinc Præfationem ad c. 1.

Libello Cyrilli Memnonis ad Synodum Ephesinam, c. 1. ad. 1. ubi dicitur: *Quod si quis dixerit, quod iudicium non est deus, sed creatura, anathema sit.* Hæc verba sunt, quæ in Concilio Chalcedonensi leguntur, et ad idem Concilium referuntur, quod in Africa celebratum est, ubi Constantinus Imperator presens fuit, et de causa Cæcilianii iudicium pronuntiatum est.

IV. Si quis etiam Episcoporum de Metropolitanis aut Patriarchæ suspitione quereretur, literis suis iudicium ab ea sede avocabant, & in aliam provinciam transferebant, Ibas Edeffensorum Metropolitanus, Ioannes & Daniel Episcopi, de hæresi à Clericis accusati coram Domino Patriarcha Antiocheno, etsi lis contestata fuisset in Synodo Antiochiæ, rescripto tamen & auctoritate Theodosij Imperatoris, ex sententia Flaviani Archiepiscopi Constantinopolitani, ab Osrhoëna provincia ad provinciam Phœnicæ translati sunt; ut à Photio Episcopo Tyri, Eustathio Beryti, & Vranio Himeriorum Episcopo iudicibus datis, iudicium de accusatione ferretur. Damascius Tribunus, sicut ei mandatum erat à Theodosio, in Orientem se contulit, & accusatores unà cum reis Episcopis, in Colonia Tyri iudicibus delegatis exhibuit. Iudices verò commonitorium Principis à Damascio prolarum actis inferi iusserunt, ut de collata sibi à Principe cognitione constaret: *Pium commonitorium dignetur tua magnificentia demonstrare, ut per*

Conc. Chalced. dicitur: *Quod si quis dixerit, quod iudicium non est deus, sed creatura, anathema sit.* Hæc verba sunt, quæ in Concilio Chalcedonensi leguntur, et ad idem Concilium referuntur, quod in Africa celebratum est, ubi Constantinus Imperator presens fuit, et de causa Cæcilianii iudicium pronuntiatum est.

omnia intentionem piissimi & Christianissimi Imperatoris nostri sequamur. Presulgere etenim debet his gestis.

V. Alio etiam eoque eximio jure utebantur Principes in prescribendo judiciorum ordine quæ in synodis à se indictis peragenda erant. Hinc profectum est ut præcipuos magistratus delegarent, qui Conciliis interessent, non solum ut vis publica & tumultus arcerentur, sed etiam ut ab Episcopis cognitionum ordo servaretur. Quare Dionysius Comes, ut vidimus supra, à Constantino ad Concilium Tyrium missus est, ut animadversor esset & custos conservandæ æquabilitatis & ordinis. Theodosius Candidiano Comiti retinendi ordinis curam in Synodo Ephesina injunxit, sed angustioribus finibus mandatum coërcuit, scilicet ad submovendos tumultus monachorum & laicorum, mutuas Episcoporum contentiones impediendas, & suffragium ejusque liberum conservandum. Concilio Ephesino secundo adfuit Elpidius Comes cum Theodosij mandatis amplioribus, nempe ut tranquillitate Episcopis procurata, cognitiones ex ordine instituerentur,

Commemorandum Elpidio datum, Ad. 1. Concil. Chalcedon.

Vide deinde Prefationem ad p. 2.

Libella Concilii Memnoniano Synodo indicta p. 1. Ad. 1. p. 2. p. 3. p. 4. p. 5. p. 6. p. 7. p. 8. p. 9. p. 10. p. 11. p. 12. p. 13. p. 14. p. 15. p. 16. p. 17. p. 18. p. 19. p. 20. p. 21. p. 22. p. 23. p. 24. p. 25. p. 26. p. 27. p. 28. p. 29. p. 30. p. 31. p. 32. p. 33. p. 34. p. 35. p. 36. p. 37. p. 38. p. 39. p. 40. p. 41. p. 42. p. 43. p. 44. p. 45. p. 46. p. 47. p. 48. p. 49. p. 50. p. 51. p. 52. p. 53. p. 54. p. 55. p. 56. p. 57. p. 58. p. 59. p. 60. p. 61. p. 62. p. 63. p. 64. p. 65. p. 66. p. 67. p. 68. p. 69. p. 70. p. 71. p. 72. p. 73. p. 74. p. 75. p. 76. p. 77. p. 78. p. 79. p. 80. p. 81. p. 82. p. 83. p. 84. p. 85. p. 86. p. 87. p. 88. p. 89. p. 90. p. 91. p. 92. p. 93. p. 94. p. 95. p. 96. p. 97. p. 98. p. 99. p. 100.

Conc. Chalcedon. p. 1. p. 2. p. 3. p. 4. p. 5. p. 6. p. 7. p. 8. p. 9. p. 10. p. 11. p. 12. p. 13. p. 14. p. 15. p. 16. p. 17. p. 18. p. 19. p. 20. p. 21. p. 22. p. 23. p. 24. p. 25. p. 26. p. 27. p. 28. p. 29. p. 30. p. 31. p. 32. p. 33. p. 34. p. 35. p. 36. p. 37. p. 38. p. 39. p. 40. p. 41. p. 42. p. 43. p. 44. p. 45. p. 46. p. 47. p. 48. p. 49. p. 50. p. 51. p. 52. p. 53. p. 54. p. 55. p. 56. p. 57. p. 58. p. 59. p. 60. p. 61. p. 62. p. 63. p. 64. p. 65. p. 66. p. 67. p. 68. p. 69. p. 70. p. 71. p. 72. p. 73. p. 74. p. 75. p. 76. p. 77. p. 78. p. 79. p. 80. p. 81. p. 82. p. 83. p. 84. p. 85. p. 86. p. 87. p. 88. p. 89. p. 90. p. 91. p. 92. p. 93. p. 94. p. 95. p. 96. p. 97. p. 98. p. 99. p. 100.

Metropolitanis, quos secum duxerat, Conciliabulum quoddam coëgit, Cyrillumque Alexandrinum, & Memnonem Ephesium, veluti turbarum auctores, episcopatu dejecit; & vicissim Ioannes & Orientales Episcopi germanæ Synodi Ephesinæ judicio à functionibus sacerdotalibus suspensi sunt, Quibus de rebus cum Candidianus ad Theodosium retulisset, ille rescripto suo quæcunque gesta erant & decreta à synodo rescidit; ex eo scilicet capite, quod Concilium integrum non fuisset, & à prescripta literis imperialibus forma patres discessissent; jussitque ut omnia deintegro discutirentur, atque ex communi omnium sententia fidei regula constitueretur. Præterea se Legatum quendam è Palatio missurum monuit, qui, unà cum Candidiano, quæ acta essent perspiceret, eaque prohiberet quæ legitimo ordini adversarentur. Quibus verbis significatur tam dejectio Cyrilli & Memnonis ab Orientalibus Episcopis, quam Nestorij depositio, & Ioannis Orientaliumque suspensio à Synodo Ephesina decreta. Hoc Theodosij rescriptum magni momenti mihi quidem esse videtur, ut fines jurisdictionis regie, quando de politia ecclesiastica violata agitur, rectè constitui possint. Etenim Theodosius quæ canonum & legum rescriptorumque suorum ordine non servato gesta sunt rescindit quidem, sed causæ ipsius integram cognitionem synodo relinquit. Custos est ordinis canonici, non autem executor canonum. Verba rescripti hæc sunt:

Proinde sacre majestati nostræ placuit talem procedendi modum nullum habere locum aut momentum, his verò que inepte & citra ordinem gesta sunt cessantibus, doctrinam de pietate prius, sicuti decretum fuit, discuti, eamque juxta communiem totius synodi sententiam in posterum obtinere. Infra: *Et quispiam è sacro nostro palatio unà cum magnificentissimo Candidiano Comite destinatur, qui nostro jussu que acta sunt cognoscat, quæque que legitimo ordini dissentanea sunt prohibeat.*

VI. Synodus Ephesina, his literis acceptis, non expostulat cum Theodosio de usurpata jurisdictione; sed conqueritur à Candidiano obreptum Principi fuisse antè quam ex epistola synodica de rerum gestarum ordine certior factus esset. Quare obsecrat ut Candidianum unà cum Episcopis quinque à Concilio delegandis evocet, qui ejus pietati comprobent omnia canonicè peracta fuisse: *δέδομεθα Ἐὐμετέροις χερσίν μετακληθῆναι πῶτε τῆς ἀγίας συνόδου, συνησομένων τοῖς πεταρχομένοις ἐπι τῆς ὑμετέρας δόσεως.* Vnde patet non abnuere Concilium quin Princeps cognoscat an ordo canonicus & legitimus in synodo à C c iij

In Actis Conciliabuli parte 2. Ephef. Concilii. §. 10. dicitur ἡμετέροις χερσίν τῆς ἀγίας συνόδου, συνησομένων τοῖς πεταρχομένοις ἐπι τῆς ὑμετέρας δόσεως. τῶν δὲ ἀνακλιθῆναι χερσίν ἡμετέροις, τῶν δὲ συνησομένων τοῖς πεταρχομένοις ἐπι τῆς ὑμετέρας δόσεως. ἡμετέροις χερσίν τῆς ἀγίας συνόδου, συνησομένων τοῖς πεταρχομένοις ἐπι τῆς ὑμετέρας δόσεως. ἡμετέροις χερσίν τῆς ἀγίας συνόδου, συνησομένων τοῖς πεταρχομένοις ἐπι τῆς ὑμετέρας δόσεως.

Cyillus in ep. ad Theopompum.

Mandata Orient. in Syn. r. l. d. C. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Capite 14. partit. Conc. Ephes. in 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

patribus retentus fuerit. Theodosius statim Ioannem sacrarum largitionum Comitem Ephesum mittit: qui rebus omnibus accurate discussis, Orientalium calumnias derexit, & synodo indulgit ut septem Episcopos ad Comitatum delegaret. Eadem facultas concessa est Orientalibus, qui mandatis suis instructos septem etiam Episcopos ad Principem destinarunt. Sed mandati illius verba expendenda sunt; quæ docent maximam illam contentionem de ordine servato, vel interverso, discuti posse, aut à Principe ipso, aut intra Consistorium, vel in Senatu, aut in Synodo Episcoporum, prout Principi colliuisset: Si questio habeatur de rebus controversis, vel apud piissimum Principem, vel in sacro Consistorio, vel apud sacrum Senatum, vel in synodo patrum. Cum autem utriusque partis Legati Constantinopolim se contulissent, perispecto rerum actarum ordine, Synodum Ephesinam canonicè Nestorij causam discussisse Theodosio constitit; ideoque statim acta Synodi Edicto confirmavit.

VII. Ceterum non eo solum nomine conquestum vidimus Theodosium, quod pleno & integro Concilio negotia discussa non fuissent in Synodo Ephesina, sed eo etiam, quod à forma literis suis perscripta temere discessum fuisset. Liberum enim sibi esse Principes existimabant ut rerum gerendarum ordinem etiam Conciliis Oecumenicis præferberent, quemadmodum superius dixi. In duobus autem capitibus præcipue fines præscriptos à Principe patres excesserant. Vnum est, quod absente Candidiano iudicium adversus Nestorium peregerant. Alterum, quod licet synodo Princeps denuntiasset nullam civilem aut criminalem causam, etiam si ecclesiastica esset, movendam esse adversus quempiam Episcoporum, vel in synodo, vel in publico iudicio, sed omnia ejusmodi Constantinopolim avocanda, attamen Cyrilli, & Memnonis, Ioannisque, & Orientalium damnationes subsecuta legem datam violaverant. Eandem rationem secutus est postea idem Theodosius in secunda Ephesina Synodo. Prohibuit enim commonitorio suo, quod Elpidio Comiti datum est, ne lites ullæ instituerentur in synodo antè quàm fidei quæstio finem accepisset. Præterea autem vetuit ne Flavianus Episcopus Constantinopoleos, aut ceteri Episcopi qui sententiam adversus Eutychem in Synodo Constantinopolitana dederant, suffragium suum ferrent in Concilio Ephesino. Elpidius executionem mandati hac in parte graviter urfit, Theodosio ordinem rerum vindicans his verbis: Imperator adimplens ipse primus ordinem legum, cujus est conditor &

In Syn. Chalced. A. 1. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

custos, jussit eos qui semel judicaverunt, iudicandorum locum obtinere. Itaque Theodosius Flavianum & Synodum Constantinopolitanam eodem loco habuit quo ceteros iudices à quibus provocari potest, qui iudiciis non interfunt in quibus de eorum appellatione cognoscitur. Quin etiam cum à canonibus constitutum sit illi similem pœnam indicendam qui contra canones excommunicationis aut dejectionis sententiam protulerit, Theodosius eum cognitioni synodi ordinem præscripsit, ut Flavianus inter reos haberetur. Alio tamen jure usi fuerant Episcopi Orientales qui Antiochiæ in Athanasium sententiam dixerant. Illis enim & Iulius, qui eos literis suis Romam ad secundum iudicium evocabat, & Constantius & Constans Imperatores, qui Synodum Sardicensem indixerant, suffragia integra reliquerunt, quæ unà cum Occidentalibus Episcopis in synodo conferrent. Diferimen ex eo proficiscitur, quod Concilij Antiocheni ratio habita fuit, perinde ac si appellari ab ejus iudicio non posset, sed tantum retractationis cognitio instituit, ut fieri solebat adversus sententias Præfectorum prætorio. At synodus Flaviani non eo jure potita est, sed eo loco habita ac si ab ea provocari posset. Quod non alia ratione nitebatur quàm mero Theodosij arbitrio, qui ordini hujus cognitionis quas voluit leges præscripsit, etsi à ceterorum iudiciorum ordine alienas.

CAPVT IV.

Synopsis.

I. Principes aliquando suspendebant prioris synodi iudicium, nova synodo indicta. Quod factum à Theodosio in causa Nestorij. Qui damnatus à Synodo Romana & Alexandrina, nisi respiceret intra decem dies. Theodosius Synodo Ephesina indicta ad petitionem Nestorij, interim nihil innovari jussit. Ostenditur à Concilio habitam rationem suspensionis.

II. Auctoritas Theodosij interpellata à Leone, ut suspendi juberet executionem secunde Synodi Ephesina. In qua Dioscorus omnia pertumultum egit contra canones, deposito Flaviano. Leo hanc synodum repræbat in Concilio Occidentali. Sed auxilium Principis implorat adversus Orientales. His verbis utitur qua auctoritatem Principum in hac re significat.

III. Leo de iniquitate synodi iudicium tulit. A Principe verò petiit restitutionem, ex eo capite, quod per vim & contra canonum ordinem omnia gesta essent. Vir eruditissimus putat à Leone peti prioris legis revocationem, qua Theodosius Synodum Ephesinam confirmaverat. Sed nondum resciverat legem illam latam fuisse. Refutati Novatores, qui à Principe solo restitutionem synodorum tunc pependisse volunt. Theodosius nihil satisfacere desiderio Leonis. Sed Marcianus indixit Synodum Chalcedonensem, qua necessariam putavit Principis legem ad Synodum Ephesinam rescindendam, quam à Principe obtinuit.